

R O M Â N I A CURTEA DE APEL TÂRGU #####

SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr. ###/96/2021

DECIZIA Nr. ###/A

Ședința publică din 10 Martie 2022

Pe rol pronunțarea asupra apelului declarat de pârâțul Spitalul Municipal #####
#####, cu sediul în localitatea #####, #####, #####, #####, #####, #####, împotriva Sentinței civile nr. ### din 14 octombrie 2021, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. ###/96/2021. În lipsa părților. Mersul dezbaterilor și susținerile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din 24 februarie 2022 - care face parte integrantă din prezenta decizie - pronunțarea fiind amânată pentru data de 10 martie 2022. CURTEA DE APEL Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele: Prin Sentința civilă nr. ### din 14 octombrie 2021 a Tribunalului Harghita, pronunțată în dosarul nr. ###/96/2021 s-a admis acțiunea reclamantului Sindicatul Sanitas Harghita, formulată în numele membrilor de sindicat, în contradictoriu cu pârâțul Spitalul Municipal ##### și s-a dispus obligarea acestuia la plata către membrii de sindicat, în numele cărora a fost formulată acțiunea, a unei despăgubiri echivalente cu contravaloarea tichetelor/voucherelor de vacanță neacordate pentru anii 2018, 2019 și 2020, sume actualizate cu rata inflației, la care se va adăuga dobânda legală aferentă, calculată de la scadență și până la data plății efective. Pentru a pronunța această hotărâre, Tribunalul a reținut că membrii de sindicat în numele cărora a fost formulată acțiunea sunt angajați în baza unor contracte individuale de muncă în cadrul pârâțului Spitalul Municipal ##### și că legiuitorul a stabilit ca obligație în sarcina angajatorilor includerea în bugete a sumelor necesare acordării voucherelor de vacanță. Prima instanță a constatat că în cursul anilor 2018, 2019 și 2020 nu s-au acordat voucherele de vacanță, motiv pentru care a admis acțiunea reclamantului. Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârâțul, solicitând schimbarea hotărârii atacate și respingerea cererii de chemare în judecată. În motivarea apelului, pârâțul a arătat că hotărârea atacată este netemeinică și nelegală, întrucât instanța nu a avut în vedere dispozițiile legale referitoare la condiția aprobării bugetare a fondurilor și alocarea efectivă a acestora în vederea acordării voucherelor de vacanță. S-a mai subliniat că a fost ignorată Decizia nr. ##/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție care este relevantă în cauză și care justifică respingerea acțiunii reclamantilor, apelantul făcând trimitere și la jurisprudența instanțelor în acest sens. Totodată, s-a arătat că nu prezintă nicio relevanță împrejurarea că alte spitale din ##### ##, întrucât bugetul fiecărui spital este diferit iar dreptul angajatului la acordarea acestor tichete este subsumată condiției legale a alocării în bugetul instituției a unor sume cu această destinație. S-a mai arătat că deși nu s-au identificat fonduri pentru acordarea acestor tichete, angajații spitalului au beneficiat de sporuri la nivel maxim. Intimatul a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat și obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată, subliniind că lipsa alocărilor bugetare nu are nicio relevanță în cauză, angajatorul având obligația de a

face toate demersurile necesare pentru bugetarea sumelor necesare acordării drepturilor prevăzute de lege pentru angajați și că Decizia nr. ##/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu este relevantă în speță. Prin răspunsul la întâmpinare, apelantul a reiterat argumentele expuse prin memoriul de apel și a subliniat că acordarea voucherelor de vacanță nu reprezintă o obligație legală imperativă pentru angajator ci una condiționată de existența în bugetul de venituri și cheltuieli a sumelor special prevăzute cu această destinație. Analizând apelul promovat, prin raportare la motivele invocate, instanța constată următoarele: Membrii sindicatului reclamant sunt angajați ai Spitalului Municipal ##### și nu au beneficiat de tichete de vacanță în anii 2018, 2019 și 2020, angajatorul justificând necuprinderea sumelor corespunzătoare în bugetul de venituri și cheltuieli prin lipsa resurselor financiare necesare. Potrivit prevederilor art. 1 alin. 2 din OUG nr. 8/2009, instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie ##### # ## decembrie 2026, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat. Pentru anul 2018 textul legal evocat prevedea în forma în vigoare în acel an că instituțiile și autoritățile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, precum și operatorii economici, astfel cum sunt definiți de Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare, acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie ##### # ## noiembrie 2018, o singură indemnizație de vacanță sau o singură primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat. Potrivit alin. 3 al art. 1, voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori. Prevederea legală evocată stabilește dreptul angajatului de a beneficia de un voucher de vacanță pe an, precum și obligația corelativă a angajatorului de a îl plăti, nefiind lăsată la alegerea angajatorului posibilitatea acordării acestui drept prevăzut de lege, cum greșit susține apelantul pârât. Prin urmare, acesta avea obligația includerii în buget a sumelor corespunzătoare necesare plății acestor drepturi în favoarea angajaților săi. Prin Decizia nr. ##/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, raportat la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată prin Legea nr. 283/2011, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.

84/2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014 și art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013, aprobată prin Legea nr. 168/2014, că dreptul la plata tichetelor/voucherelor de vacanță este condiționat de alocările bugetare prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale ale instituțiilor publice. Problema analizată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia menționată a fost determinarea efectelor pe care le-au produs asupra prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, dispozițiile legale ulterioare privitoare la salarizarea personalului din fonduri publice și instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar în perioada ##### prin care, în mod succesiv și anual, s-a stabilit că în bugetele instituțiilor pe anii respectivi nu se prevăd sume pentru acordarea, printre altele, a tichetelor de vacanță, personalului din cadrul acestora. Prin urmare, decizia invocată de apelant nu este relevantă în prezenta cauză, întrucât vizează perioada #####, instanța supremă subliniind că deși formula legislativă fermă regăsită în conținutul normei art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 - "acordă" -, în opoziție cu cea dispozitivă din conținutul art. 1 alin. (1) și art. 1¹ din același act normativ - "pot acorda" - determină concluzia neîndoielnică în sensul că, în sfera raporturilor de muncă ce apar la nivelul angajatorului instituție publică centrală și/sau locală, se instituie un veritabil drept în beneficiul angajatului - personal încadrat prin încheierea unui contract individual de muncă în cadrul unei unități bugetare, acest drept nu este însă unul pur și simplu, ci este unul condiționat deoarece, potrivit aceleiași norme a art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008, acordarea primelor de vacanță sub forma voucherelor de vacanță nu se poate realiza decât "în condițiile legii". Așadar, existența dreptului angajatului unei instituții bugetare de a beneficia de prime de vacanță sub forma tichetelor/voucherelor de vacanță este subsumată condiției legale a alocării în bugetul instituției respective de sume cu această destinație, însă întrucât prin legile de salarizare din sectorul bugetar ori de instituire a unor măsuri în domeniul bugetar s-a dispus - în mod similar dispozițiilor art. 15 alin. (2) al art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru anul 2012, ale art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 pentru anul 2013, ale art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 pentru anul 2014 - că, în bugetele pe anii respectivi ale instituțiilor publice centrale și locale, nu se prevăd sume pentru acordarea tichetelor de vacanță personalului din cadrul acestora se înțelege că cerința legală a existenței alocării bugetare nu a fost îndeplinită. Prin urmare, argumentele apelantului întemeiate pe decizia anterior evocată nu sunt relevante în cauză, întrucât în perioada ##### nu au existat dispoziții legale care să prevadă că pentru anii respectivi nu se prevăd sume pentru acordarea tichetelor de vacanță personalului din cadrul instituțiilor publice, neaflându-ne într-o situație similară cu cea din perioada ##### analizată de instanța supremă. Dimpotrivă, neexistând asemenea interdicții, având în vedere raționamentul Înaltei Curți de Casație și Justiție expus în paragrafele 64-68 din decizie, rezultă că în perioada ##### nu a existat nicio piedică legală pentru îndeplinirea obligației angajatorului de a cuprinde în buget sumele necesare acordării voucherelor de vacanță. În plus, astfel cum rezultă din expunerea de motive la OUG nr. 46/2017 și la OUG nr. 107/2018 care au modificat succesiv OUG nr. 8/2009 s-a pornit de la premisa că prin Programul de guvernare ##### # #####, Guvernul României s-a angajat că toți salariații din sistemul public vor beneficia de indemnizație de vacanță sau primă de vacanță, după caz, sub forma unui voucher de vacanță, rezultând cu certitudine intenția fermă de a acorda

vouchere de vacanță tuturor angajaților. Acestui drept astfel reglementat îi corespunde în mod evident obligația angajatorului de a cuprinde în bugetul de venituri și cheltuieli sumele necesare acordării lui. Or, angajatorul nu a prezentat nici un argument concret pentru care nu și-a îndeplinit această obligație iar aceste sume nu au fost cuprinse în buget, simpla susținere, în lipsa oricărei dovezi, că nu a dispus de resursele financiare necesare nu este de natură a justifica măsura luată. Pe de altă parte, nu pot fi primite nici argumentele apelantului potrivit cărora nu ar fi acordat voucherele de vacanță întrucât a acordat angajaților sporuri la nivel maxim, având în vedere că legea nu le prevede alternativ, scopul acordării celor două categorii de drepturi salariale în discuție fiind diferit. Astfel, sporurile sunt acordate în considerarea desfășurării activității în anumite condiții iar voucherele de vacanță, sunt acordate cu scopul creșterii veniturilor reale ale angajatului, care astfel își poate petrece o vacanță în țară, cu rol de recuperare a capacității de muncă, de creștere a productivității muncii salariatului și de motivare a acestuia, precum și stimulării turismului în România, astfel cum rezultă din expunerea de motive a OUG nr. 46/2017 anterior evocată. Prin urmare, în mod legal Tribunalul a dispus obligarea angajatorului la plata către membrii de sindicat a unei despăgubiri echivalente cu contravaloarea tichetelor/voucherelor de vacanță neacordate pentru anii 2018, 2019 și 2020. Nu sunt întemeiate nici criticile apelantului referitoare la actualizarea sumelor și acordarea dobânzii legale, Curtea având în vedere sub acest aspect că prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/17 februarie 2014 (pronunțată de Completul competent să judece recursul în interesul legii), publicată în Monitorul Oficial nr. 411/3 iunie 2014, s-a reținut că actualizarea unei sume datorate cu indicele de inflație acoperă prejudiciul cauzat creditorului, datorat devalorizării monedei naționale (damnum emergens), iar plata dobânzii legale acoperă beneficiul de care a fost lipsit creditorul (lucrum cessans), dând expresie astfel principiului reparării integrale a prejudiciului suferit de creditor, principiu consacrat de art. 1.531 alin. 1, alin. 2 teza întâi și art. 1.535 alin. 1 din Codul civil. Pentru considerentele expuse, în temeiul prevederilor art. 480 alin. 1 Cod procedură civilă, Curtea va păstra hotărârea atacată în cauză, urmând a respinge ca nefondat apelul declarat de pârât. De asemenea, fiind în culpă procesuală, în temeiul prevederilor art. 453 Cod procedură civilă, apelantul urmează a fi obligat la plata către intimat a sumei de 535,5 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocațial, conform ordinului de plată de la fila 19.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge ca nefondat apelul declarat de pârâtul Spitalul Municipal #####, cu sediul în localitatea #####, #####, #####, #####, împotriva Sentinței civile nr. ###/14.10.2021 pronunțate de Tribunalul Harghita în dosarul nr. ###/96/2021. Obligă apelantul la plata către intimat a sumei de 535,50 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată. Definitivă. Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței, azi, 10 martie 2022.